

Danielin kirja – sata yhdeksänkymmentäkuusi

प्रकाशतिवाक्य 10 में परमेश्वर के अंतमि दनों के लोगो की प्रकाशनात्मक यात्रा:
भवषियद्वाणीगत समानताएँ और दैवी नरिशा

Jeff Pippenger
2024-04-27

Ilmestyskirjan kymmenennessä luvussa, jossa ensimmäisen ja toisen enkelin sanoman historia esitetään, Johannekselle, Jumalan viimeisten päivien kansan vertauskuvana, ilmoitettiin etukäteen, että siinä historiassa, jota hän vertauskuvallisesti edusti, oli tuleva pettymys; ja tuo pettymys oli se ensimmäisen ja toisen enkelin historian osa, joka oli ollut sinetöitynä millerilaisten ymmärrykseltä heidän uskonsa koettelemiseksi.

Ja se ääni, jonka minä kuulin taivaasta, puhui minulle jälleen ja sanoi: Mene ja ota se pieni kirja, joka on avoinna sen enkelin kädessä, joka seisoo meren päällä ja maan päällä. Ja minä menin enkelin luo ja sanoin hänelle: Anna minulle se pieni kirja. Ja hän sanoi minulle: Ota se ja syö se; ja se on tekevä vatsasi karvaaksi, mutta suussasi se on oleva makea kuin hunaja. Ja minä otin sen pienen kirjan enkelin kädestä ja söin sen; ja se oli minun suussani makea kuin hunaja, mutta niin pian kuin olin sen syönyt, minun vatsani tuli karvaaksi. Ilmestys 10:8–10.

Kymmenennessä jakeessa Johannes edustaa historiaa 11. elokuuta 1840 lähtien, jolloin voimallinen enkeli laskeutui pitäen kädessään pientä kirjaa, aina suureen pettymykseen 22. lokakuuta 1844 saakka. Ennen kuin hän vertauskuvallisesti esitti tuon historian, hänelle sanoo ”ääni, jonka” hän ”kuuli taivaasta”, ilmoittaen hänelle, että kun hän syö pienen kirjan, ”se karvastaa vatsasi, mutta suussasi se on oleva makea kuin hunaja.” Tuo katkera pettymys oli se, mikä koetteli millerilaisten uskoa, eikä heidän ollut parhaaksi tietää tuosta pettymyksestä ennen kuin se tuli; mutta Johannes edustaa viimeisten päivien kansaa, jonka on välttämätöntä tuntea ne tosiasiat, jotka liittyvät tapahtumien hahmotteluun ja jotka muodostavat ensimmäisen ja toisen enkelin sanoman historian.

Tuo pyhä historia osoittaa, että viimeisten päivien kansan osaksi tulisi koetus, ja se olisi koetus, joka perustuisi johonkin sellaiseen, mitä heidän ei ollut parasta ymmärtää ennen koetusta; se ei kuitenkaan ollut sama kokemus kuin millerilaisten, vaikka se täydellisesti vastasi ensimmäisen ja toisen enkelin esittämän tapahtumainkulun kuvausta, sillä myös seitsemän ukkosenjylinää edustavat ”tulevia tapahtumia, jotka paljastetaan järjestyksessään”.

Vaikka Milleriittien perustava historia on tarpeellista tuntea, Jumalan viimeisten päivien kansa toteuttaisi saman tapahtumien jäsenyyksen kuin Milleriitit; mutta se, mikä koetteli Milleriittejä ja mitä heidän parhaakseen ei ollut tarkoitus tietää ennalta, olisi toisenlainen koetus, jonka aiheuttaisi tekijä, joka oli sinetöitynä siihen asti, kun aika koittaisi Juudan sukukunnan Leijonan murtaa Jeesuksen Kristuksen ilmestyksen sinetit; tämä tapahtuu Danielin yhdettätoista lukua koskevan neljänneksen kymmenennen jakeen kätkeytyssä historiassa.

Se, mikä sinetöitiin, oli tarkoitettu koettelemaan Jumalan viimeisten päivien kansaa, ja koetus olisi yhdenmukainen sen tienviitan kanssa, jossa milleriläisiä koeteltiin, sillä olipa kyseessä ensimmäinen täyttymys milleriläishistoriassa tai viimeisten päivien viimeinen täyttymys, seitsemän ukkosenjylinää oli ”tapahtumien esitys”, ”jotka paljastettaisiin järjestyksessään”.

Laajalti on jäänyt tunnustamatta se, että niin kuin Johannes edustaa Kristuksen laskeutumisen historiaa pienen kirjan kanssa 11. elokuuta 1840 aina 22. lokakuuta 1844 tapahtuneeseen suureen pettymykseen saakka, juuri tuo sama historia esitettiin myös toisen enkelin laskeutumisessa 19. huhtikuuta 1844. Ensimmäinen pettymys voidaan ymmärtää Johanneksen pettymykseksi, joka pienen kirjan syötyään 11. elokuuta 1840 kohtasi pettymyksen 19. huhtikuuta 1844. Kun tuo pettymys saapui, toinen enkeli laskeutui kädessään ”kirjoitus”.

”Toinen väkevä enkeli sai tehtäväkseen laskeutua maan päälle. Jeesus pani hänen käteensä kirjoituksen, ja tullessaan maan päälle hän huusi: ’Kukistunut, kukistunut on Babylon.’ Sitten näin, kuinka pettyneet jälleen kohottivat katseensa taivaaseen odottaen uskossa ja toivossa Herransa ilmestymistä. Mutta monet näyttivät jäävän tylsistyneeseen tilaan, ikään kuin uneen vaipuneina; kuitenkin saatoin nähdä heidän kasvoillaan syvän murheen jäljen. Pettyneet näkivät Raamatusta, että he elivät viipymisen aikaa ja että heidän tuli kärsivällisesti odottaa näyn täyttymistä. Sama todistus, joka oli johtanut heidät odottamaan Herraansa vuonna 1843, sai heidät odottamaan Häntä vuonna 1844. Kuitenkin näin, ettei enemmistöllä ollut sitä voimaa, joka oli leimannut heidän uskonsa vuonna 1843. Heidän pettymyksensä oli himmentänyt heidän uskonsa.” Early Writings, 247.

Se millerilainen historia, jota Johannes edustaa kymmenennessä luvussa, on ensimmäisen ja myös toisen enkelin historiaa. Ensimmäisen enkelin laskeutuminen sanoman kanssa ja toisen enkelin laskeutuminen sanoman kanssa merkitsevät kumpaisenkin oman historiansa alkua; molemmat päätyivät pettymykseen, vaikka Johannes havainnollistaa suoraviivaisemmin molempien enkelien koko historian. Vielä 22. lokakuuta 1844 jälkeinkin, jolloin kolmas enkeli saapui sanoman kanssa, vuoden 1863 kapinan aiheuttama pettymys tarjoaa kolmannen todistuksen ajanjaksosta, joka alkaa sanomalla ja päättyy pettymykseen.

Kolmannen enkelin liikkeen ensimmäinen pettymys 18. heinäkuuta 2020 oli rinnakkainen milleriläisten ensimmäisen pettymyksen kanssa. Eräs totuus oli sinetöity, samoin kuin vuoden 1844 totuus oli sinetöity sillä, että Herra piti kättään eräiden laskelmien virheen päällä; tämä virhe aiheutti milleriläisten ensimmäisen pettymyksen. Kun virhe myöhemmin ymmärrettiin, se oli avattu sinetistä, sillä Juudan sukukunnan Leijona oli poistanut kätensä. Heinäkuun 18. päivän 2020 virhe sai alkunsa kieltäytymisestä tunnustaa, että Hänen kätensä oli kohotettu 22. lokakuuta 1844, kun Hän julisti, ettei ”aikaa enää olisi.”

Olipa kyseessä ensimmäisen enkelin ensimmäisen pettymyksen filadelfialainen liike tai kolmannen enkelin laodikealaisen liikkeen ensimmäinen pettymys, Hänen kätensä edustaa tienviittoa. Huhtikuun 19. päivänä 1844 ja heinäkuun 18. päivänä 2020 pettymys synnytti hajottamisen ajan. Ne, jotka oli koottu joko elokuun 11. päivänä 1840 tai syyskuun 11. päivänä 2001, hajotettiin, ja sen jälkeen Kristus alkoi koota kansaansa toisen kerran.

Hän oli koonnut kansaa 11. syyskuuta 2001 alkaen, sillä niin kuin Kristuksen kaste kuvaa, vasta silloin, kun jumalallinen vertauskuva laskeutuu, Hän alkaa koota opetuslapsiaan, ei sitä ennen. Sitten hajaannuksen jälkeen Kristus kokoaa kansansa toisen kerran. Kristus kokosi opetuslapsiaan alkaen kasteestaan, ja ristin aiheuttaman hajaannuksen jälkeen Hän alkoi koota opetuslapsiaan toisen kerran. Profetiaallinen tosiasia toisesta kokoamisesta, joka alkoi heinäkuussa 2023, oli osa sitä, mikä oli sinetöity 18. heinäkuuta 2020, vaikka se oli selvästi osa milleriläisten historiaa.

Danielin yhdestoista luvun neljännessäkymmenennessä jakeessa syvyydestä noussut peto nousi esiin ja surmasi maan pedon molemmat sarvet vuonna 2020. Heinäkuussa 2023 Herra alkoi koota viimeisten päivien kansaansa toistamiseen. Kokoamisen prosessi on kuvattuna pyhässä milleriittien historiassa, ja tuossa historiassa on kaksi historiallista todistajaa siitä, että Hän kokoaa kansansa toistamiseen. Kokoamisen prosessi on profeetallinen osa, joka oli sinetöity heinäkuuhun 2023 saakka. Hänen kansansa toistamiseen kokoamisen työ täyttyy Ukrainan sodan historian aikana, juuri ennen sen kahdeksannen presidentin, joka on niistä seitsemästä, toista vaalia.

11. elokuuta 1840 Herra kokosi milleriittiliikkeen, ja Hän merkitsi tämän kokoamisen vuoden 1843 kartan käyttöön otolla; kartta julkaistiin toukokuussa 1842. Kartta edusti perustavaa sanomaa, sillä tuolloin Hän laski milleriittitemppelin perustusta. Ilmestyskirjan kymmenennen luvun enkelin laskeutuminen 11. elokuuta 1840 on rinnakkainen Kristuksen kasteen kanssa, joka muun muassa merkitsi Kristuksen opetuslastensa valitsemisen alkua.

Johanneksen ja Andreaksen ja Simonin, Filippuksen ja Natanaelin kutsumisen myötä alkoi kristillisen seurakunnan perustaminen. Johannes ohjasi kaksi opetuslastaan Kristuksen luo. Sitten toinen näistä, Andreas, löysi veljensä ja kutsui hänet Vapahtajan luo. Sen jälkeen kutsuttiin Filippus, ja hän lähti etsimään Natanaelia. Alfa ja omega, s. 141.

William Millerin työ vuoden 1798 lopun ajasta aina 11. elokuuta 1840 saakka edusti Johannes Kastajan työtä, mutta kun Ilmestyskirjan kymmenennen luvun enkeli laskeutui, kuten Kristuksen kasteessa tapahtunut Pyhän Hengen laskeutuminen esikuvallisesti osoitti, Herra ”kokosi” perustukselliset opetuslapsensa. Nämä kaksi todistajaa osoittavat, että Kristus kokosi viimeisten päivien kansansa 11. syyskuuta 2001, kun Ilmestyskirjan kahdeksantoista luvun enkeli laskeutui, mutta kuten milleriiteillä, heidän tuli joutua koeteltaviksi seitsemän ukkosenjylinän sinetöitynä pysyneen osatekijän kautta, ja sitten Herra kokoaisi kansansa toisen kerran.

Jumalan viimeisten päivien kansan toinen kokoaminen alkoi siinä historiassa, jota Danielin kirjan yhdennentoista luvun yhdennentoista jakeen aivan loppuosa esittää, juuri ennen Putinin voittoa Ukrainasta ja juuri ennen kahdettatoista jaetta, jossa Venäjän ja Putinin profeetallinen todistus päättyy. Sen tähden Danielin kirjan yhdennentoista luvun yhdestoista jae vastaa Ilmestyskirjan yhdennentoista luvun yhdettatoista jaetta, sillä juuri siinä kaksi todistajaa herätetään jälleen eloon.

Pyhässä milleriläisessä historiassa Herra alkoi koota kansaansa toisen kerran 19. huhtikuuta 1844 tapahtuneen pettymyksen jälkeen, ja se, mitä Herra käytti kansansa kokoamiseen tuolloin, oli sen tunnustaminen, että he täyttivät Matteuksen kahdennenkymmenennenviidennen luvun kymmenen neitsyen vertauksen viipymisen ajan sekä myös Habakukin toisen luvun. Jotta milleriläiset voisivat tunnistaa tilansa ja palata, heidän täytyi tunnistaa itsensä Jumalan profeetallisessa Sanassa

kuvatuiksi. Heidän tuli nähdä, että he olivat Jumalan kansa vastakohtana niille, jotka tunnustautuivat Hänen kansakseen. Kootessaan pettynyttä kansaansa Hän antoi havainnollistuksen lippumerkistä, joka kohotetaan pakanakansoille, korostaen siten eroa Hänen aidon mutta pettynneen kansansa ja Hänen kansakseen vain tunnustautuvan kansan välillä.

Ja sinä päivänä Iisain juurivesa on oleva kansojen lippumerkinä; sen tykö pakanat etsiytyvät, ja hänen leposijansa on oleva kunniakas. Ja sinä päivänä on tapahtuva, että Herra ojentaa kätensä toistamiseen saadakseen omikseen kansansa jäännöksen, joka on jäljellä Assyriasta ja Egyptistä, Patroksesta ja Kuusista, Eelamista ja Sinearin maasta, Hamatista ja meren saarilta. Ja hän pystyttää lippumerkin kansakunnille ja kokoaa Israelin karkotetut sekä kerää Juudan hajotetut maan neljästä äärestä. Jesaja 11:10–12.

Kun profeetta Jeremia edustaa niitä, jotka pettyivät 19. huhtikuuta 1844, hän osoitti, ettei hän enää liittynyt ”pilkkajien joukkoon”, jotka käyttivät vuoden 1843 toteutumatta jäänyttä ennustusta todisteena siitä, että Jeremian edustamat olivat vääriä profeettoja.

En istunut pilkkaajien seurassa enkä iloinnut; minä istuin yksinäni sinun kätesi tähden, sillä sinä olet täyttänyt minut kiivaudella. Jeremia 15:17.

„Pilkkajien joukko” oli heittänyt ulos ne, joita Jeremia edusti.

Monia vainottiin heidän epäuskoisten veljiensä taholta. Säilyttääkseen asemansa seurakunnassa jotkut suostuivat vaikenemaan toivostaan; mutta toiset tunsivat, että uskollisuus Jumalaa kohtaan kielsi heitä näin salaamasta niitä totuuksia, jotka Hän oli uskonut heidän haltuunsa. Ei harvoja erotettu seurakunnan yhteydestä yksinomaan siitä syystä, että he ilmaisivat uskonsa Kristuksen tulemukseen. Niille, jotka kestivät tämän uskonsa koetuksen, olivat profeetan sanat mitä kalleimmat: ”Kuulkaa Herran sana, te, jotka vavisten tottelette Hänen sanaansa: Teidän veljenne, jotka teitä vihaavat, jotka sulkevat teidät pois minun nimeni tähden, sanovat: ’Tulkoon Herra kirkastetuksi’; mutta Hän on ilmestynvä teidän iloksenne, ja he joutuvat häpeään.” Jesaja 66:5. Suuri taistelu, 372.

Kun Herra kohottaa lipun kansoille, se tapahtuu silloin, kun Hän ojentaa kätensä toistamiseen kootakseen kansansa jäännöksen, jotka ovat Israelin karkotetut. He ovat niitä, jotka eivät enää istu ”pilkkajien seurassa”.

”Iisain juuri” on kahden verilinjan vertauskuva: toinen juontuu juutalaisuudesta ja toinen juutalaisuuden ulkopuolisesta verilinjasta, eikä se edusta ainoastaan Jeesuksen verilinjan jatkumoa, vaan on myös vertauskuva jumaluuden ja ihmisyyden yhdistymisestä; sillä korotettu lippumerkki edustaa kansaa, joka on sinetöity iäksi siihen tilaan ja kokemukseen, jossa jumaluus ja ihmisyyys ovat yhdistyneet. Tätä yhdistymistä kuvaa myös Danielin kirjan yhdestoista luku, jae kymmenen, ”linnoituksen” vertauskuvassa. Jakeessa kymmenen sadan neljänkymmenenneljän tuhannen sinetöimisen aika ilmenee päätä tarkoittavan linnoituksen profeettallisen ymmärryksen kautta. Jakeen yksitoista historiassa ja Ukrainan sodassa Herra ojentaa kätensä toisen kerran kootakseen ne karkotetut, jotka ovat kokeneet pettymyksen.

Sen tähden olemme Daniel 11:n todistuksen toimiessa rakenteena tunnistanee paavikunnan tunkeutumisen profeetalliseen historiaan juuri ennen sunnuntailakia. Olemme nähneet republikaanisen sarven työn, jota Trump edustaa hänen tullessaan kahdeksanneksi, joka on niistä seitsemästä, ja alkaessaan tehdä työtä kirkon ja valtion yhdistämiseksi. Meillä on protestantismin luopuneen sarven linja, sellaisena kuin sitä makkabilaiset edustavat. Samassa historiassa, jota nuo jakeet esittävät, sovellamme seitsemän ukkosenjylinän linjaa, joka on myös kymmenen neitsyen vertauksen linja, tunnistaen sadan neljäkymmenen tuhannen kokemuksen sekä kolmen enkelin linjan, jotka hahmottavat todellisen protestanttisen sarven työn. Yksi tuon historian todellista protestanttista sarvea koskevista tapahtumista on toinen kokoaminen.

Toinen kokoaminen tapahtui toisen enkelin sanoman historiassa, ja se tapahtui myös kolmannen enkelin historiassa vuodesta 1844 vuoteen 1863, vahvistaen milleriittisen historian kautta kaksi todistajaa siitä, että Herra ojensi kätensä toisen kerran kootakseen hajalle joutuneen laumansa.

”23. syyskuuta Herra osoitti minulle, että Hän oli ojentanut kätensä toisen kerran palauttaakseen kansansa jäännöksen, ja että ponnistukset oli kaksinkertaistettava tänä kokoamisen aikana. Hajaannuksen aikana Israelia lyötiin ja raadeltiin, mutta nyt kokoamisen aikana Jumala parantaa ja sitoo haavat kansaltansa. Hajaannuksen aikana totuuden levittämiseksi tehdyt ponnistukset vaikuttivat vain vähän, saivat aikaan vain vähän tai eivät mitään; mutta kokoamisen aikana, kun Jumala on käynyt toimeen kootakseen kansansa, ponnistuksilla totuuden levittämiseksi on niille tarkoitettu vaikutus. Kaikkien tulee olla yksimielisiä ja innokkaita työssä. Minulle näytettiin, että oli väärin, että kukaan viittaisi hajaannukseen esimerkkeinä, joiden tulisi nyt ohjata meitä kokoamisen aikana; sillä jos Jumala ei tekisi meille nyt enempää kuin Hän teki silloin, Israelia ei koskaan koottaisi.” Early Writings, 74.

Varhaisten kirjoitusten liitteessä sisar White selittää juuri lainatun huomautuksen:

”3. Näkemys siitä, että Herra ’ojensi kätensä toistamiseen hankkiakseen takaisin kansansa jäännöksen’, sivulla 74, viittaa ainoastaan siihen yhteyteen ja voimaan, joka kerran vallitsi niiden keskuudessa, jotka odottivat Kristusta, sekä siihen tosiasiaan, että Hän oli alkanut jälleen yhdistää kansaansa ja nostaa sitä ylös.” Early Writings, 86.

Seitsemää ukkosenjylinää koskeva pyhä historia, joka ulottui 11. elokuuta 1840:stä 22. lokakuuta 1844:ään, oli esikuva pyhästä historiasta, joka ulottui 22. lokakuuta 1844:stä vuoden 1863 kapinaan. Rivi rivin päälle, ensimmäinen historia esitti kuvauksen viisaista neitsyistä, ja toinen linja esitti kuvauksen tyhmistä neitsyistä. Molemmat tarinat alkoivat, kun enkeli laskeutui sanoman kanssa, joka oli syötävä. Enkelin saapuminen kummassakin historiassa aloitti koetuksen prosessin, joka aiheutti hajaannuksen, ja vuoteen 1849 mennessä sisar Whitelle näytettiin, että Herra ojensi jälleen kätensä toisen kerran, tällä kertaa kootakseen ne, jotka olivat hajaantuneet 22. lokakuuta 1844.

Suuri pettymys oli hajottanut heidät, niin kuin viisaat 19. huhtikuuta 1844 oli hajotettu heidän ensimmäisen pettymyksensä johdosta. Toinen kokoaminen osoitti, että Herra ”oli alkanut jälleen yhdistää ja koota kansaansa”. Toisessa kokoamisessa Herran työhön sisältyy lipun korottaminen,

joka on sanoman kautta keskenään yhdistynyt ja jonka ihmisyyys on yhdistynyt Hänen jumaluuteensa. Lipun tarkoituksena on kutsua Jumalan toinen lauma ulos Babylonista, mikä toteutuu, kun miehet ja naiset näkevät lipun.

Lippu on sen armeija, joka on yhdistänyt ihmisyytensä Kristuksen jumaluuteen sunnuntailain koetusajan aikana. Näin ollen toinen kokoaminen osoittaa, että ”Iisain juuri” korotetaan, kantaen Ruutin kaksinkertaista profeetallista symboliikkaa: pakana, joka kootaan lipun kautta liittymällä Boasiin, joka on sadan neljänkymmenenneljän tuhannen vertauskuva, ja myös Lunastajan vertauskuva, joka maksoi hinnan Ruutista ja oli hänen lähisukulaisensa. Kristuksen jumalallisen luonnon ihmiseksi tulemisessa yhdessä ihmisluonnon langenneen lihan kanssa Hänestä tuli meidän lähisukulaisemme. Korotettu lippu ovat ne, jotka sanoman kautta yhdistettyinä saattavat päätökseen työn liittää ihmisyytensä Kristuksen jumaluuteen ennen sunnuntailakia.

Jatkamme tätä tutkielmaa seuraavassa artikkelissa.

Raamatun arvostus kasvaa sen tutkimisen myötä. Mihin suuntaan tutkija sitten kääntyykin, hän näkee Jumalan äärettömän viisauden ja rakkauden ilmenevän.

Juutalaisen järjestysmuodon merkitystä ei vielä täysin käsitetä. Sen menoissa ja vertauskuvissa varjostuvat suuret ja syvälliset totuudet. Evankeliumi on avain, joka avaa sen salaisuudet. Lunastussuunnitelman tuntemisen kautta sen totuudet avautuvat ymmärrykselle. Meillä on etuoikeus käsittää nämä ihmeelliset aiheet paljon syvemmin kuin nyt käsitämme. Meidän tulee ymmärtää Jumalan syviä asioita. Enkelit halajavat katsahtaa niihin totuuksiin, jotka paljastetaan niille ihmisille, jotka nöyrin sydämin tutkivat Jumalan sanaa ja rukoilevat yhä suurempaa sen tiedon pituutta ja leveyttä ja syvyyttä ja korkeutta, jonka yksin Hän voi antaa.

”Kun lähestymme tämän maailman historian päätöstä, viimeisiä päiviä koskevat profetiat vaativat erityisesti tutkisteluamme. Uuden testamentin kirjoitusten viimeinen kirja on täynnä totuutta, jota meidän on ymmärrettävä. Saatana on sokaissut monien mielet, niin että he ovat mielellään tarttuneet mihin tahansa tekosyyhyn ollakseen tekemättä Ilmestyskirjaa tutkimuksensa kohteeksi. Mutta Kristus on tässä palvelijansa Johanneksen kautta ilmoittanut, mitä on tapahtuva viimeisinä päivinä, ja Hän sanoo: ’Autuas se, joka lukee, ja autuaita ne, jotka kuulevat tämän profetian sanat ja ottavat vaarin siitä, mitä siihen on kirjoitettu.’ Ilmestys 1:3.”

”Tämä on iankaikkinen elämä”, Kristus sanoi, ”että he tuntevat Sinut, ainoan totisen Jumalan, ja Jeesuksen Kristuksen, jonka Sinä olet lähettänyt.” Joh. 17:3. Miksi emme käsitä tämän tiedon arvoa? Miksi nämä ihanat totuudet eivät hehku sydämissämme, värise huulillamme ja läpäise koko olemustamme?

”Antaessaan meille sanansa Jumala on saattanut haltuumme jokaisen pelastuksemme kannalta olennaisen totuuden. Tuhannet ovat ammentaneet vettä näistä elämän lähteistä, eikä varanto silti vähene. Tuhannet ovat asettaneet Herran eteensä, ja häntä katsellessaan he ovat muuttuneet saman kuvan kaltaisiksi. Heidän henkensä palaa heidän puhuessaan hänen luonteestaan, kertoessaan, mitä Kristus heille on ja mitä he ovat Kristukselle. Mutta nämä etsijät eivät ole tyhjentäneet näitä suuria ja pyhiä aiheita. Tuhannet muutkin voivat ryhtyä

tutkimaan pelastuksen salaisuuksia. Kun Kristuksen elämää ja hänen tehtävänsä luonnetta tutkistellaan, valon säteet loistavat yhä selvemmin jokaisella yrityksellä löytää totuus. Jokainen uusi tutkiminen paljastaa jotakin syvemmin kiinnostavaa kuin mitä tähän asti on ilmaistu. Aihe on ehtymätön. Kristuksen ihmiseksitulemisen, hänen sovitusuhrinsa ja välitystyönsä tutkiminen pitää ahkeran tutkijan mielen työssä niin kauan kuin aikaa kestää; ja katsahtaessaan taivaaseen sen lukemattomine vuosineen hän huudahtaa: "Suuri on jumalisuuden salaisuus."

"Iankaikkisuudessa me opimme sen, mikä olisi avannut ymmärryksemme, jos olisimme vastaanottaneet sen valon, jonka täällä oli mahdollista saada. Lunastuksen aiheet täyttävät lunastettujen sydämet, mielet ja kielet halki iankaikkisten aikakausien. He ymmärtävät ne totuudet, jotka Kristus halusi avata opetuslapsilleen mutta joita heillä ei ollut uskoa käsittää. Aina ja aina ilmestyy uusia näkymiä Kristuksen täydellisyydestä ja kirkkaudesta. Loputtomien aikakausien halki uskollinen Perheenisä tuo aarrekkammiostaan esiin uutta ja vanhaa." Christ's Object Lessons, 132–134.